

звѣрѣтъ, щехъ да вы направѣднѣ голѣмѣ учтивость за да ви благодарѣ; но сичко що могѣ да ви сторѣе, че съмѣ ви твѣрдѣ одѣлженѣ.“

Хубавка ся навечерѣ съ добрѣ охотѣ. Тя токо рѣчи вече ся небоеше отѣ страшилото, но малко остана да умрѣ отѣ страхъ когато ѣ каза; Хубавко, обичате ли да ся ожените за мене?“ За нѣкое врѣме, тя остана безѣ отговорѣ: боеше ся, ако ся отрѣче, да не бы да възбуди гнѣва на страшилото, но разтрѣперена му отговори: „Не! звѣре.“ Въ минутѣтъ, туй горко страшило въздѣхна и отѣ страшното му въздѣхнуваніе заехте сичкыя палатѣ; но Хубавка ся веднѣга умири, като ѣ каза звѣрѣтъ нажалено: „събогомѣ прочее Хубавко,“ и излѣзна отѣ одаѣтъ, като ся обѣрѣщаше отѣ врѣме наврѣме за да ѣ още смотри. Хубавка, като ся видѣ самичка, поуѣйти ѣдно голѣмо съжаленіе за този горкый звѣрѣ. „Горко му! думаше си, много ѣ язѣкъ дѣто ѣ тѣй грозенѣ, а ѣ твѣрдѣ добрѣ.“ — Хубавка прѣкара три мѣсеци въ този палатѣ съ голѣмо спокойствіе. Сека вечерѣ ѣ посѣщаваше звѣрѣтъ, забавляваше ѣ когато тя вечераше съ доста добро чувство, но никога, дѣто казвать, съ образѣ человѣческый. Секой день Хубавка открываше новы добрины въ туй плашило; навѣкнунаніето, за да го глѣда, бѣше ѣ навѣкнало на грозотѣтъ му и като ся небоеше вече въ минутѣтъ на посѣщеніето му, често мотреше часовника ся за да види да ли вече наближаватѣ дванадесетѣтъ часа; зашто звѣрѣтъ не изостаяше никога безѣ да дохожда по туй врѣме. Друго нищо ѣ не обезпокояваше освенѣ че страшилото когато вече щеше тя да си лѣга, ѣ секога нѣташе, да ли обыча да ся жени за него и виждаше че когато му казваше не! го пробиваше отѣ жалѣ.